

van te maken. Dokken zullen ze me, of ik trap de heele rataplan in mekaar. Hij hijgde, zijn oogen waren bloedbelopen, Mc. Lean keek hem met een ironisch glimlachje aan. „Dat gaat immers tegen alle eerlijke handel in! Deze meubelen zou iedere deurwaarder op honderd gulden schatten. Ik eisch vijftig percent.”

Nu begon de kalme stem van Mc. Lean te praten. „Bedaar toch, man. In de eerste plaats overdrijf je sterk, want ziehier.” Hij opende allerlei laden en kastjes en klopte op het hout. „Dit komt uit Brazilië, dit uit Indië en daar heb je mijn eigen latjes. Hoe wou je dat verdeelen, percentsgewijze? Nee man, wees verstandig. Heb er liever plezier in, dat een kind voor een paar dubbeltjes een stel meubelen heeft en vergeet niet, dat het crisis is. Wees een beetje humaan, mijn waarde!”

„Humaan? Ik zal je!” En tot Rietje's ontzetting vloog Gomez als een tijger op den langen Ier af. Blijkbaar had die een aanval verwacht. Als een goochelaar ving hij zijn belager op en gooide hem over den kop; hij kwam weer netjes op zijn beenen terecht, rende meteen, als een dolle stier, weer op zijn tegenstander af.

„OOO... straks gaat alles in elkaar,” jammerde het in Rie. Die tweede aanval kwam te onverwachts voor Mc. Lean. Hij viel, vlak voor het raam; worstelend rolde het tweetal over den vloer, Mc. Lean probeerde vergeefs zich van het gewicht van den Spanjaard te bevrijden. Antonio vocht als een bezetene. Hij wist het roodharig hoofd van zijn vijand over de vensterbank te duwen, drukte het lichaam achterover.

Rie wilde gillen; er kwam geen geluid uit haar keel.

Langzaam zakte Mc. Lean, tot eindelijk alleen zijn lange beenen nog over het kozijn hingen. Antonio lag nog altijd bovenop zijn prooi; hij wilde hem met een laatste zetje uit het raam gooien, maar opeens werd zijn eigen zwaarte hem teveel. Samen tuimelden zij omlaag. Rie hoorde nog een huilenden angstkreet.

Met een schok werd zij wakker, recht op in bed, trillend over al haar leden. Wat was er gebeurd?

Buiten gierden windvlagen over de daken. Opeens herinnerde zij zich haar droom. Even verademde zij. Gelukkig, het was maar een droom geweest. Zij ging liggen. Maar slapen kon ze niet. Onrust bleef kloppen in haar lichaam en de leege plek naast haar bed gaf haar een wee gevoel, van binnen.

Soms was een droom een waarschuwing. Als er toch eens een kerel op zolder zat. Het zóu wel niet, maar... Vastbesloten gleed ze uit bed. Op zolder was alles vredig. Grauw ochtendlicht scheen al door de dakraampjes. Othello lag in een bordpapieren doos voor baby's deur; toen zij bij hem kwam keek hij haar slaperig aan, vliesjes bleven over zijn oogen. Zij zoende hem op zijn kop.